

Ballagási búcsúbeszéd 2024

A robusztus fa kapu volt az első kihívás. Nekifeszülve lehet csak kinyitni. Erő kell, akarat. Belépve a kapun az impozáns kapualj fogadott, ahol nyáron a mély árnyék hűvöse, télen pedig a biztonságot nyújtó falak ölelésének melege fogadja azt, aki belép rajta. Ezt akkor még nem tudtuk. 2018 nyarán egy kis csapat érkezett ily módon a Teológiai Intézetbe. Vannak közöttünk olyanok is, akiknek akkorra már rutinná vált ez a belépés. Jöttünk, szívünkben vágyakkal, kíváncsian, lelkesen. Az első kihívást újabbak követték. Felvételi interjú, beköltözés és otthonná tétel, ismerkedés és megszeretés, tanulás, vizsgák, első alkalmak remegő térdekkal a szószéken, hosszú utak „otthonról haza”, és onnan is gyülekezetekbe.

Főtiszteletű püspök urak, nagytiszteletű tanácsos úr, nagytiszteletű tanáraink, kedves szülők, rokonok, barátok, kedves diáktársaink! Így érkeztünk mi ide. Ide, ahol az eddigi legnagyobb kihívással kellett szembenézni. Kimondani a két szót: *Ígérem és fogadom*. Ehhez is erő kellett, és akarat. Ezzel elköteleztük magunkat egyházunk szolgálatára. Nem kis feladat ez. A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet hallgatóiként azonban különösen intenzív módon tapasztalhattuk meg, hogy az erő és az akarat áldásként adatott. A mennyei és földi *erő*-források egybefonódása vezetett el bennünket idáig. Most az a feladatom, hogy a földiekről számot adjak. De hiszem, hogy az egybefonódottság oly szoros, hogy mindaz, amit kaptunk, áldásként kaptuk.

Az áldások és erőforrások folyama pedig nem a kapunyitással kezdődött, hanem annál sokkal korábban. A szülői ház volt az első hely, ahol lépéseink fizikai és lelki értelemben is erőre kaptak. Sokunk előtt példaként álltak szüleink, családtagjaink, és azok a mentorok, akik az első lépésektől kezdve figyelték lépegetésünket: példaként kulcsolták kezüket imádságra, példaként nyitották ki az énekeskönyvet a templomban, vagy léptek maguk is a szószékre. Köszönjük Nektek ezeket a látható példákat és a számunkra sokszor láthatatlan gondoskodást is. Az értünk elmondott imádságaitokat, az erő feletti támogatásokat, a könnyeket, melyeket a telefonbeszélgetés másik oldalán, vagy azt követően hullattatok, amikor mi beszámoltunk egy örömteli pillanatunkról, egy sikeres vagy sikertelen vizsgáról, szerelmi csalódásokról, az Intézetben belüli élet kihívásairól. Rezonáltatok velünk, és hiszem, hogy különösen örültetek annak, amikor megtudtátok, hogy ebben nem vagytok egyedül.

Amikor most körbenézek, az Úr asztala körül, szintén ilyen embereket látok. Áldásként kaptuk egymást, évfolyamtársainkat. A felvételi tábor élményeitől kezdődően volt egy kis csoportja a teológusoknak számunkra a nagyobb közösségen belül, akik kicsit másképp voltak jelen. Ezek voltunk mi. Jelen voltunk egymás mellett. Az elmúlt napokban próbáltam megfogalmazni, hogy mi is volt a tulajdonképpeni áldása évfolyamunknak, amit megéltünk és a magunk rendjén hordoztunk. Egyetlen kifejezéssel tudtam összegezni az elmúlt évek közös tapasztalatát: *jelen voltunk*. Jelen voltunk a teológus közösségben, jelen voltunk a tudományos munkában, jelen voltunk a közösségi eseményeken. Ami pedig a legfontosabb, és ahogyan egymás számára

ténylegesen áldássá váltunk: jelen voltunk egymás mellett. Az örömben és a szomorúságban, a gyermekáldás ünneplésében és a gyászban, tanulmányi sikerek megélésében és a vizsgákra való néha nehézkes felkészülésben. Ez adott erőt, ez adott akaratot, és ezt a jelenléte visszhangozták fogadalomtételünk szavai is. Teológustársak! A jelenlétetek áldásában ti is részesítettetek minket. Jó volt veletek ebben osztozni, formális és kötetlen alkalmakon, szakmai és baráti beszélgetésekben. Reméljük, hogy jelenlétünk érzékelhető volt számotokra is, valamit megoszthattunk abból teológusi életpéldánkkal, amit most tanácsként egyszerűen így fogalmazok meg felétek: *ti is legyetek jelen.*

A jelenléthez azonban szükség van egy térre is, ahol jelen lehetünk. A fizikai épületen kívül pedig ezt a teret személyek építették és alakították számunkra. Ilyen személyek voltak tanáraink. Áldás volt számunkra, hogy Önök is a maguk rendjén jelen voltak. Szaktudásuk évről évre gazdagított bennünket, és szó szerinti értelemben *teológia* volt az, amit Önöktől tanulhattunk. Istenről szóló beszédük a tanórákon közelebb vitt bennünket a teológia tudományához, a tanórákon kívül pedig kimondatlanul is ott húzódtott minden szó mögött – munkájuk és közöttünk, sokszor velünk töltött mindennapjaik vezettek oda bennünket, hogy most már mi is készek legyünk szolgálatunkkal és egész életünkkel az Istenről szóló beszédet képviselni. Köszönjük a befektetett erőt és akaratot az Önök részéről. Hálásak vagyunk, hogy szolgálatunk kezdetén elmondhatjuk: nem vagyunk eszköztelenek. Köszönjük évfolyamfelelős tanárunknak, Kiss Jenő dékán úrnak, hogy a mi kis csapatunk az elmúlt hat évre Kiss-csapata is lehetett. Ön volt az, aki a szó legkomolyabb értelmében volt évfolyam-felelősünk. Köszönjük, hogy érezhettünk minden egyes találkozás alkalmával, hogy Ön valóban *felelősséget* vállalt értünk: felelős volt odafigyelésével, számonkérésével és intéseivel, közös szolgálatok és alkalmak megszervezésével. Amit pedig a legfőképp éreztünk és értékeltünk – Ön felelős volt szeretetével is. Köszönőszavak hosszú sora helyett egyetlen dolgot mondhatunk: szeretete részünkről is viszonzásra talált.

Ma utoljára léptünk ki a kapun teológus hallgatóként. A kapu talán ma még nehezebben nyílt. De ma is ott volt az erő, és az akarat, minden lépés mögött, mely ide vezetett, mely lépések hosszú sorát zárja, és egy újabb menetelés kezdetét jelenti. Egy menetelés, melyre a földi tényezők eredményeként nem eszköztelenül, és nem társtalanul, hanem sokak jelenlétében indulunk. Föltekintve pedig tudjuk, hogy Istenünk áldásainak lenyomata mindez. Így formálódott az az akarat, mely tablónkon egy ige formájában is nyomot hagy, a kapun belül: *„Ha a Te arcod nem jön velünk, ne is vigyél tovább bennünket”*

Főtiszteletű püspök urak, nagytiszteletű tanácsos úr! Így érkeztünk most ide, ezzel az akarattal és elhatározással. Tisztelettel és alázattal kérjük Önöket, hogy fogadjanak minket egyházunk szolgálattelvői közé, hogy az áldásként kapott eszközöket az Egyház szolgálatába állítva tudjuk jelenlétünkkel kamatoztatni. Erőnk és akaratunk, minden eddigi és ezt követő lépésünk erre a célra néz: Isten Igéjét, Krisztus evangéliumát hirdetni, megvallani, életünkkel és jelenlétünkkel példázni, az Ő dicsőségére, és legfőképp az Ő jelenlétében.